

Nicholas Sparks

De ontmoeting

De prille liefde tussen Miles en Sarah wordt zwaar
op de proef gesteld

Deze titel verscheen eerder bij The House of Books.

Eerste druk januari 2017
Zevende druk juni 2018

ISBN 978-90-225-7723-3
ISBN 978-94-609-2613-6 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Bend in the Road*
Vertaling: Cherie van Gelder
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Nikaa / Trevilion Images
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2001 Nicholas Sparks
© 2002/2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze roman is opgedragen aan Theresa Park en Jamie Raab.
Ze weten waarom.

Proloog

Waar begint een verhaal echt? Bij tijd van leven kun je daar zelden precies de vinger op leggen, er zijn nauwelijks momenten aan te wijden waarvan je achteraf kunt zeggen dat alles op dat punt begon. Toch zijn er wel momenten waarop het noodlot ingrijpt in ons dagelijks leven en een bepaalde reeks gebeurtenissen in beweging zet waarvan de uitkomst van tevoren niet te voorspellen is.

Het is bijna twee uur in de ochtend en ik ben klaarwakker. Ik was al naar bed gegaan, maar ik heb een uur liggen woelen voordat ik uiteindelijk toch de moed opgaf. Nu zit ik achter mijn bureau met mijn pen in de hand te piekeren over mijn eigen aanvaring met het noodlot. Dat overkomt me wel vaker. De laatste tijd schijn ik aan niets anders te kunnen denken.

Het is stil in huis, alleen het getik van de klok op de boekenkast is te horen. Mijn vrouw ligt boven te slapen en nu ik naar de lijntjes op de blocnote voor me zit te kijken besef ik ineens dat ik geen flauw idee heb waar ik moet beginnen. Niet omdat ik niet weet wat ik wil vertellen, maar omdat ik me afvraag waarom ik de drang voel om mijn verhaal op papier te zetten. Schiet ik er iets mee op als ik het verleden laat herleven? Per slot van rekening hebben de gebeurtenissen die ik straks wil gaan beschrijven zich dertien jaar geleden afgespeeld en ik denk dat je net zo goed zou kunnen beweren dat alles in feite al twee jaar daarvoor is begonnen. Maar nu ik hier zit, weet ik zeker dat ik moet proberen het hele verhaal te vertellen, al was het maar omdat ik dan eindelijk alles van me af zal kunnen zetten.

Bij mijn herinneringen aan die tijd heb ik de beschikking over een paar hulpmiddelen: een dagboek dat ik al sinds mijn jongenstijd heb bijgehouden, een map vol vergeelde krantenknipsels, mijn eigen onderzoek en, uiteraard, de archieven van officiële instanties. Daar komt nog bij dat de gebeurte-

nissen van dit specifieke verhaal me honderden keren door het hoofd hebben gespeeld: ze staan in mijn geheugen gegrift. Maar als ik alleen daarvan uitga, zou dit verhaal niet compleet zijn. Er waren meer mensen bij betrokken en hoewel ik bepaalde dingen zelf heb meegemaakt, weet ik niet alles uit de eerste hand. Ik besef heel goed dat het onmogelijk is om de gevoelens en gedachten van andere mensen te laten herleven, maar of ik daar nu wel of niet in slaag, ik wil het toch proberen.

Dit is in de eerste plaats een liefdesverhaal en zoals zoveel liefdesverhalen is dat van Miles Ryan en Sarah Andrews het directe gevolg van een tragedie. Tegelijkertijd is het ook een verhaal over vergiffenis en als jullie alles hebben gelezen zullen jullie hopelijk de problemen begrijpen waarmee Miles Ryan en Sarah Andrews geconfronteerd werden. Ik hoop dat jullie ook begrip kunnen opbrengen voor de beslissingen die ze hebben genomen, de goede zowel als de verkeerde, en ik hoop eveneens dat jullie ook de mijne zullen kunnen billijken.

Maar één ding wil ik wel duidelijk maken: dit is niet alleen maar het verhaal van Sarah Andrews en Miles Ryan. Als dit verhaal ergens begint, dan is dat bij Missy Ryan, het schoolvriendinnetje van een hulpsheriff in een kleine stad ergens in het Zuiden.

Missy Ryan groeide, net als haar man Miles, op in New Bern. Naar verluidt was ze even charmant als lief en Miles had van haar gehouden vanaf het moment dat hij volwassen werd. Ze had donkerbruin haar en nog donkerder ogen en ik heb gehoord dat ze sprak met een accent dat mannen uit andere delen van het land knikkende knieën bezorgde. Ze lachte graag, kon goed luisteren en raakte vaak even de arm aan van iemand met wie ze stond te praten, alsof ze hen uitnodigde om deel uit te maken van haar belevingswereld. En zoals de meeste vrouwen uit het Zuiden had ze meer wilskracht dan je in eerste instantie zou denken. Zij regelde het huishouden, niet Miles; door de bank genomen waren de vrienden van Miles getrouwd met de vriendinnen van Missy en hun hele leven draaide om hun gezin.

Op de middelbare school was Missy een cheerleader geweest. Toen ze op school kwam, was ze al heel populair en aantrekkelijk en ze kende Miles Ryan vaag, hoewel hij een jaar ouder was dan zij en ze niet bij elkaar in de klas zaten. Maar dat maakte niet uit. Nadat ze door vrienden aan elkaar voorgesteld waren, zagen ze elkaar regelmatig tijdens lunchpauzes en ze zaten vaak na afloop van footballwedstrijden nog even met elkaar te

kletsen. Uiteindelijk spraken ze af om in het weekend samen naar een feestje te gaan. Algauw waren ze onafscheidelijk en toen hij haar uiteindelijk een paar maanden later vroeg om met hem naar het grote schoolfeest te gaan waren ze verliefd op elkaar.

Ik weet dat er mensen zijn die het een bespottelijk idee vinden dat er al op zo'n jonge leeftijd sprake kan zijn van ware liefde. Maar bij Miles en Missy was dat wel het geval en hun liefde was in bepaalde opzichten zelfs sterker dan soortgelijke gevoelens tussen oudere mensen, omdat ze nog niet geremd werd door de realiteit van het leven. Ze hadden verkering gedurende de hele middelbare-schoolperiode van Miles en ook nadat hij ging studeren aan de staatsuniversiteit van North Carolina bleven ze elkaar trouw. Ondertussen bereidde Missy zich voor op haar eigen eindexamen. Het jaar daarop ging zij ook aan de NCSU studeren en toen hij haar drie jaar later tijdens een etentje ten huwelijk vroeg, barstte ze in tranen uit en zei ja. Vervolgens hing ze een uur lang aan de telefoon om haar familie het goede nieuws te vertellen, waardoor Miles in zijn eentje verder moest eten. Miles bleef in Raleigh tot Missy ook afgestudeerd was en tijdens hun huwelijk in New Bern zat de kerk propvol.

Missy nam een baan aan op de afdeling leningen van de Wachovia Bank en Miles begon aan zijn opleiding tot hulpsheriff. Ze was twee maanden zwanger toen Miles voor Craven County ging werken en door de straten patrouilleerde die altijd hun thuishaven waren geweest. Net als andere jonge echtparen kochten ze hun eerste huis en toen in januari 1981 hun zoon Jonah werd geboren hoefde Missy maar één blik op de dik ingepakte boreling te werpen om te weten dat het moederschap het mooiste was wat haar ooit was overkomen. Hoewel Jonah tot zijn zesde maand geen nacht doorsliep en ze af en toe de neiging kreeg om net zo hard tegen hem te gaan schreeuwen als hij tegen haar deed, hield Missy meer van hem dan ze ooit voor mogelijk had gehouden.

Ze was een fantastische moeder. Ze gaf haar baan op om zich volledig aan Jonah te wijden, las hem verhaaltjes voor, speelde met hem en nam hem mee naar buiten om met andere kinderen te spelen. Ze kon urenlang alleen maar naar hem zitten te kijken. Tegen de tijd dat hij vijf was, beseftte Missy dat ze nog een baby wilde en samen met Miles ging ze het opnieuw proberen. De zeven jaren van hun huwelijk waren voor allebei de gelukkigste jaren van hun leven.

Maar in augustus 1986, op een leeftijd van negentwintig jaar, vond Missy Ryan de dood.

Haar overlijden doofde de sterretjes in Jonahs ogen en bleef Miles twee jaar lang achtervolgen. Het effende de weg voor alles wat er daarna zou gebeuren.

Dit is dus, zoals ik al zei, net zo goed het verhaal van Missy als het verhaal van Miles en Sarah. En het is ook mijn verhaal.

Ik heb eveneens een rol gespeeld in alles wat er is gebeurd.

1

Op de ochtend van 29 augustus 1988, iets meer dan twee jaar na het overlijden van zijn vrouw, stond Miles Ryan op de achterveranda van zijn huis een sigaret te roken en te kijken hoe de opkomende zon de ochtendlucht langzaam van grijs naar oranje liet verkleuren. Voor hem lag het langgerekte lint van de rivier de Trent, waarvan het brakke water gedeeltelijk schuilging achter groepjes cipressen die langs de oever stonden.

De rook van zijn sigaret kringelde omhoog en Miles voelde hoe de vochtigheid toenam en de lucht zwoeler maakte. Na een poosje begonnen de vogels aan hun ochtendlied en was de lucht vervuld van trillend gefluit. Een bootje voer voorbij, de visser zwaaide en Miles reageerde op het gebaar met een hoofdknikje. Meer energie kon hij niet opbrengen.

Hij had behoefte aan een kop koffie. Eerst een paar slokken cafeïne, dan zou hij de moed wel weer kunnen opbrengen om de dag onder ogen te zien... om niet alleen Jonah naar school te helpen, inwoners die zich niet aan de wet hielden in toom te houden en overal in het district bekeuringen uit te delen, maar ook andere onvermijdelijke zaken af te handelen. Zoals die afspraak met Jonahs onderwijzeres later in de middag. En dat was nog maar het begin. 's Avonds leek hij het zelfs nog drukker te hebben. Er was altijd zoveel te doen, alleen al om het huishouden op rolletjes te laten lopen: rekeningen betalen, boodschappen doen, schoonmaken en klusjes in huis opknappen. In de zeldzame ogenblikken dat Miles even niets omhanden had, kreeg hij meteen het gevoel dat hij daar onmiddellijk van moest profiteren, omdat anders de kans weer verkeken zou zijn. Snel, pak iets te lezen. Gauw, je hebt maar een paar

minuten om even te ontspannen. Ogen dicht, zo meteen heb je daar geen tijd meer voor. Iedereen zou daar na een tijdje aan onderdoor gaan, maar wat kon hij eraan doen?

Hij had die koffie echt nodig. De nicotine trok het niet meer en hij overwoog even om het roken op te geven. Maar het zou niet veel uitmaken of hij dat wel of niet deed. Hij had trouwens toch het idee dat hij eigenlijk niet rookte. Ja, natuurlijk pakte hij overdag af en toe een sigaretje, maar dat kon je geen roken noemen. Het was niet zo dat hij een pakje per dag wegpaftte en het was ook niet zo dat hij het zijn leven lang had gedaan... hij was er pas na Missy's dood mee begonnen en als hij dat per se wilde, kon hij er ook zo weer mee ophouden. Maar waarom zou hij die moeite doen? Verrek, zijn longen waren in prima conditie... vorige week had hij nog een winkeldief achterna moeten zitten en het was geen enkel probleem geweest om de knul in de kraag te vatten. Dat had een roker nooit klaargespeeld.

Daar stond tegenover dat het toch niet zo gemakkelijk meer ging als op zijn tweeëntwintigste. Maar dat was inmiddels tien jaar geleden en al betekende tweeëndertig nog niet dat hij rijp was voor een bejaardentehuis, hij werd wel ouder. En hij kon het voelen ook... in de tijd dat hij nog studeerde, was de avond voor hem en zijn vrienden pas om elf uur begonnen en dan gingen ze de hele nacht door. Maar als hij geen dienst had, was elf uur de laatste paar jaar gewoon laat en ook al kon hij niet in slaap komen, hij ging toch maar naar bed. Hij kon gewoon geen enkele reden bedenken om langer op te blijven. Hij was tegenwoordig constant uitgeput. Zelfs na een nacht waarin Jonah geen nachtmerrie had gehad – daar had hij sinds het overlijden van Missy regelmatig last van – voelde Miles zich als hij wakker werd nog gewoon... moe. Ongeconcentreerd. Traag, alsof hij zich onder water voortbewoog. Meestal weet hij dat aan zijn hectische manier van leven, maar soms vroeg hij zich toch af of er niet iets ergers met hem aan de hand was. Hij had een keer gelezen dat een van de symptomen van een klinische depressie 'een overdreven gevoel van lethargie, zonder aanwijsbare reden of oorzaak' was. Maar natuurlijk bestond die reden voor hem wel...

Waar hij echt behoefte aan had, was een tijdje rust in een strand-

huisje in Key West, een plek waar hij op tarbot kon vissen of gewoon lekker kon luieren in een wiegende hangmat met een koud biertje in zijn hand. En waar hij niets belangrijkers aan zijn hoofd had dan de vraag of hij zijn sandalen nu wel of niet zou aantrekken voor een wandelingetje over het strand in het gezelschap van een leuke vrouw.

Dat kwam er ook bij. Eenzaamheid. Hij had genoeg van het alleen-zijn, van het wakker worden in een leeg bed, hoewel dat gevoel hem nog steeds verraste. Tot voor kort had hij daar geen last van gehad. In het eerste jaar na Missy's dood kon Miles zich absoluut niet voorstellen dat hij weer van een andere vrouw zou kunnen gaan houden. Van z'n levensdagen niet. Het was alsof de behoefte aan vrouwelijk gezelschap niet bestond, alsof begeerte, lust en liefde alleen theoretische mogelijkheden waren die niets met de werkelijkheid te maken hadden. Zelfs nadat hij de schok en het verdriet had verwerkt, het verdriet dat zo intens was dat hij iedere nacht lag te janken, had hij alleen maar het gevoel gehad dat er iets niet klopte in zijn leven... dat het weliswaar niet helemaal soepel liep, maar dat alles vanzelf weer in orde zou komen, zodat het geen zin had om zich druk te maken.

Per slot van rekening waren de meeste dingen na de begrafenis hetzelfde gebleven. De rekeningen bleven binnenkomen, Jonah moest eten en het gras moest gemaaid worden. Hij had nog steeds werk. Eén keer, nadat hij een paar biertjes te veel achterover had geslagen, had Charlie, zijn baas en tegelijkertijd zijn beste vriend, hem gevraagd hoe het was om een vrouw te verliezen en Miles had tegen hem gezegd dat hij niet het gevoel had dat Missy er echt niet meer was. Het leek eerder alsof ze samen met een vriendin een weekendje op stap was en tijdens haar afwezigheid de zorg voor Jonah aan hem had overgelaten.

De tijd ging voorbij en datzelfde gold uiteindelijk voor het doffe gevoel waaraan hij gewend was geraakt. Het maakte plaats voor realiteitszin. Maar ook al deed hij nog zo zijn best om de draad weer op te pakken, toch dwaalden Miles' gedachten steeds weer naar Missy. Het leek alsof alles hem aan haar deed denken. Vooral Jonah, die naarmate hij ouder werd meer en meer op haar ging

lijken. Af en toe, als Miles in de deuropening bleef staan nadat hij Jonah onder de wol had gestopt, kon hij zijn vrouw zien in de trekken van het gezichtje van zijn zoon en dan moest hij zich snel omdraaien om zijn tranen voor Jonah te verbergen. Maar dat beeld bleef hem dan urenlang door het hoofd spoken; hij had het heerlijk gevonden om naar Missy te kijken als ze lag te slapen, met haar lange bruine haar als een waaier over het kussen, altijd met één arm boven haar hoofd, de lippen iets geweken en haar borst die licht op en neer ging terwijl ze ademde. En haar geur... dat was iets dat Miles nooit zou vergeten. Toen hij op eerste kerstdag na haar dood 's ochtends in de kerk zat, had hij een vleugje opgevangen van het parfum dat Missy altijd gebruikte en tot lang na de kerkdienst had hij zich als een drenkeling vastgeklampt aan zijn verdriet.

Hij had zich ook aan andere dingen vastgeklampt. Toen ze pas waren getrouwd ging hij altijd samen met Missy lunchen bij Fred & Clara's, een restaurantje verderop in de straat bij de bank waar zij werkte. Het was rustig en achteraf gelegen en op de een of andere manier gaf de warme genegenheid waarmee ze daar omringd werden hun allebei het gevoel dat er tussen hen nooit iets zou veranderen. Na de geboorte van Jonah waren ze er niet vaak meer geweest, maar toen zij er niet meer was, begon Miles er weer naartoe te gaan, alsof hij hoopte dat iets van die gevoelens nog steeds aan de lambrisering was blijven kleven. Ook thuis deelde hij zijn leven in zoals zij dat had gedaan. Omdat Missy altijd op donderdagavond boodschappen had gedaan, deed Miles dat ook. Omdat Missy het leuk had gevonden om langs de zijkant van het huis tomaten te kweken, plantte Miles die ook. Missy had lysol de beste allesreiniger gevonden, dus hij zag geen reden om iets anders te gaan gebruiken. Missy was altijd aanwezig, bij alles wat hij deed.

Maar op een bepaald moment tijdens de afgelopen lente was daar verandering in gekomen. Het had hem overvallen en toen het gebeurde, wist Miles ook meteen wat er aan de hand was. Hij had door het centrum gereden en zichzelf erop betrapt dat hij naar een jong stel zat te staren dat hand in hand over het trottoir liep. Heel even had Miles zich verbeeld dat hij die man was en dat de vrouw naast hém liep. Of als zij het niet was, dan iemand anders... iemand

die niet alleen van hem zou houden maar ook van Jonah. Iemand die hem kon laten lachen, iemand met wie hij tijdens een gezellig etentje een fles wijn soldaat kon maken, iemand die hij in zijn armen kon sluiten, die hij aan kon raken en met wie hij rustig kon liggen fluisteren als het licht uit was. Iemand als Missy, dacht hij bij zichzelf en de gedachte aan haar bezorgde hem meteen zo'n overstelpend gevoel van schuld en verraad dat hij het jonge stel onmiddellijk uit zijn hoofd bande.

Dat dacht hij tenminste.

Maar later die avond, vlak nadat hij onder de wol was gekropen, kwam hij tot de ontdekking dat hij weer aan hen lag te denken. En hoewel die schuldgevoelens opnieuw de kop opstaken, waren ze niet zo heftig als eerder die dag het geval was geweest. En op dat moment wist Miles dat hij op weg was om te leren leven met zijn verlies, ook al was dat eerste stapje nog zo klein.

In het begin vergoelijkte hij zijn pas verworven realiteitszin door zichzelf voor te houden dat hij nu weduwnaar was en dat hij zich helemaal niet hoefde te schamen voor dat soort gevoelens. En hij wist zeker dat niemand hem dat recht zou ontzeggen. Niemand verwachtte van hem dat hij de rest van zijn leven alleen zou blijven. De afgelopen paar maanden hadden vrienden hem zelfs af en toe aangeboden om een afspraakje voor hem te regelen. Bovendien wist hij dat Missy zou hebben gewild dat hij weer ging trouwen. Dat had ze zelf vaak genoeg tegen hem gezegd... net als bij andere echtparen waren ook bij hen de woorden 'stel je voor dat' weleens gevallen en hoewel ze geen van beiden hadden verwacht dat hun echt iets verschrikkelijks zou overkomen, waren ze het er roerend over eens geweest dat het voor Jonah niet goed zou zijn om met alleen een vader of een moeder op te groeien. En ook niet voor de man of de vrouw die achterbleef. Maar toch leek het daar nog een beetje te vroeg voor.

In de loop van de zomer begon hij steeds vaker en steeds ernstiger met de gedachte te spelen om op zoek te gaan naar een nieuwe partner. Missy was er nog steeds, Missy zou er altijd zijn... maar toch begon Miles nu serieus te overwegen om iemand te zoeken met wie hij zijn leven zou kunnen delen. Diep in de nacht, als hij

met Jonah in de schommelstoel op de veranda aan de achterkant zat – want dat scheen de enige manier te zijn om hem over die nachtmerries heen te helpen – drongen die gedachten zich het sterkst aan hem op en ze verliepen altijd volgens een vast patroon. Het begon met de gedachte dat hij *waarschijnlijk wel* iemand zou kunnen vinden, gevolgd door het idee dat hij *ongetwijfeld wel* iemand zou vinden en het mondde uit in de conclusie dat het *eigenlijk moest*. Maar op dat punt – hoe graag hij het ook anders zou willen – kwam hij toch weer tot de slotsom dat het *vermoedelijk niet* zou gebeuren.

De reden bevond zich in zijn slaapkamer.

Op zijn plank, in een dikke bruine envelop, lag het dossier over Missy's dood dat hij zelf in de maanden na haar begrafenis had samengesteld. Hij hield het bij zich om te voorkomen dat hij zou vergeten wat er was gebeurd, het lag daar om hem eraan te herinneren hoeveel werk hij nog moest verzetten.

Hij bewaarde het als bewijs van het feit dat hij gefaald had.

Een paar minuten later, nadat hij zijn sigaret op de omheining had uitgedrukt en weer naar binnen was gelopen, schonk Miles de koffie in waar hij naar snakte en liep de gang in. Toen hij de deur openduwde en naar binnen gluurde, lag Jonah nog te slapen. Mooi, dan had hij nog even tijd. Hij ging naar de badkamer.

Toen hij de kraan opendraaide, begon de douche eerst even te sputteren en te sissen voordat er eindelijk water uit kwam. Hij douchte, schoor zich en poetste zijn tanden. Hij haalde een kam door zijn haar waarbij hem opnieuw opviel dat het tegenwoordig veel dunner leek te zijn dan vroeger. Hij trok snel zijn uniform aan, pakte vervolgens zijn holster uit de afgesloten ruimte boven de slaapkamerdeur en gespte die ook om. Op de gang hoorde hij geritsel in Jonahs slaapkamer. Dit keer keek Jonah met dikke ogen van de slaap op toen Miles binnenkwam om te zien wat hij uitspookte. Hij zat nog steeds in bed, met verwarde haren. Hij was hooguit een paar minuten wakker.

Miles glimlachte. 'Goeiemorgen, kanjer.'

Jonah wierp hem vanuit zijn bed een blik toe, bijna in slow motion. 'Hoi, pap.'

‘Heb je al zin in een ontbijt?’

Met een licht gekreun spreidde Jonah zijn armen uit. ‘Krijg ik pannenkoeken?’

‘Wat dacht je ervan als ik in plaats daarvan een paar wafels bak? We zijn een beetje laat.’

Jonah bukte zich en pakte zijn broek op. Die had Miles de avond ervoor klaargelegd. ‘Dat zeg je iedere morgen.’

Miles haalde zijn schouders op. ‘Je bent ook iedere morgen te laat.’

‘Maak me dan eerder wakker.’

‘Ik heb een beter idee... waarom ga je niet naar bed als ik zeg dat het moet?’

‘Dan ben ik nog niet moe. Ik ben alleen ’s ochtends moe.’

‘Je bent niet de enige.’

‘Hè?’

‘Laat maar zitten,’ zei Miles. Hij wees naar de badkamer. ‘Vergeet niet om je haar te borstelen als je je aangekleed hebt.’

‘Nee hoor,’ zei Jonah.

De meeste ochtenden verliepen volgens een vast patroon. Hij stopte een paar wafels in het tostiapparaat en schonk nog een kop koffie in. Tegen de tijd dat Jonah zich had aangekleed en de keuken binnenkwam, lag er een wafel op zijn bord te wachten, met een glas melk ernaast. Miles had er al boter op gesmeerd, maar Jonah wilde er altijd zelf stroop op doen. Miles nam een hap van zijn eigen wafel en gedurende een minuut hielden ze allebei hun mond. Jonah zag eruit alsof hij nog steeds in zijn eigen wereldje leefde en hoewel Miles iets met hem moest bespreken, wilde hij wel dat Jonah er op z’n minst zijn aandacht bij zou kunnen houden.

Na een paar minuten van vriendschappelijk stilzwijgen schraapte Miles ten slotte zijn keel.

‘En hoe gaat het op school?’ vroeg hij.

Jonah haalde zijn schouders op. ‘Wel goed, geloof ik.’

Die vraag was ook een onderdeel van het vaste patroon. Miles vroeg altijd hoe het op school ging en Jonah antwoordde altijd dat het goed ging. Maar toen hij eerder die ochtend Jonahs rugzak stond in te pakken had Miles een briefje van Jonahs onderwijzers

gevonden waarin ze hem vroeg of ze hem vandaag misschien even zou kunnen spreken. Het briefje was opgesteld op een manier die hem het gevoel gaf dat het om iets ernstigers ging dan een doorsnee gesprek tussen een onderwijzeres en de vader van een leerling.

‘Kun je een beetje meekomen in de klas?’

Jonah haalde zijn schouders op. ‘Ja hoor.’

‘Vind je de juf ook leuk?’

Jonah knikte tussen twee happen door. ‘Ja hoor,’ zei hij opnieuw. Miles schoof iets dichters naar hem toe.

‘Waarom heb je me dan niets verteld van dat briefje dat je van de juf hebt meegekregen?’

‘Welk briefje?’ vroeg hij onschuldig.

‘Het briefje dat in je rugzak zat... dat je onderwijzeres aan mij heeft geschreven.’

Jonah schokschouderde opnieuw, waarbij zijn schouders op en neer gingen als boterhammen in een broodrooster. ‘Ik denk dat ik het gewoon vergeten ben.’

‘Hoe kun je zoiets vergeten?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Weet je waarom ze met me wil praten?’

‘Nee...’ Jonah aarzelde en Miles wist meteen dat hij jokte.

‘Zoon, heb je moeilijkheden op school?’

Toen hij dat had gezegd, knipperde Jonah met zijn ogen en keek op. Zijn vader zei alleen maar ‘zoon’ tegen hem als hij zich had misdragen. ‘Nee, pap. Ik ben nooit stout. Echt niet.’

‘Wat is er dan aan de hand?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Denk dan eens goed na.’

Jonah schoof heen en weer op zijn stoel in de wetenschap dat hij het geduld van zijn vader lang genoeg op de proef had gesteld. ‘Nou ja, ik denk dat ik wel een beetje moeite heb met bepaalde dingen.’

‘Ik dacht dat je had gezegd dat alles goed ging op school.’

‘Dat is ook zo. Juf Andrews is hartstikke aardig en ik vind het leuk om naar school te gaan.’ Hij zweeg even. ‘Alleen snap ik soms niet waar ze het in de klas over heeft.’

‘Daarom ga je naar school. Om te leren.’

‘Dat weet ik wel,’ antwoordde hij, ‘maar ze doet het heel anders dan mevrouw Hayes vorig jaar. De taken die ze ons opgeeft, zijn heel moeilijk. Die kan ik soms niet maken.’

Jonah zag er bang en een beetje beschaamd uit, maar op hetzelfde moment stak Miles zijn hand uit en legde die op de schouder van zijn zoon.

‘Waarom heb je me niet verteld dat je problemen had?’

Het duurde heel lang voordat Jonah antwoord gaf.

Ten slotte zei hij: ‘Omdat ik niet wilde dat je boos op me zou worden.’

Na het ontbijt, toen hij zeker wist dat Jonah alles bij zich had, hielp Miles hem zijn rugzak om te doen en bracht hem naar de voordeur. Jonah had na het ontbijt zijn mond nauwelijks opengedaan. ‘Maak je geen zorgen over vanmiddag. Alles komt best in orde, oké?’

‘Oké,’ mompelde Jonah.

‘En vergeet niet dat ik je kom ophalen, dus stap niet in de bus.’

‘Oké,’ zei hij opnieuw.

‘Ik hou van je, kanjer.’

‘Ik ook van jou, pap.’

Miles keek hem na toen zijn zoon naar de bushalte aan het eind van de straat liep. Hij wist dat het voorval van die ochtend Missy nooit zo verrast zou hebben als hem. Missy zou allang hebben geweten dat Jonathan problemen had op school. Missy had dat soort dingen altijd goed in de gaten gehouden.

Missy had alles altijd in de gaten gehouden.

2

De avond voordat ze Miles Ryan voor het eerst zou ontmoeten, wandelde Sarah Andrews door het oude gedeelte van New Bern en deed haar best om de pas er stevig in te houden. Hoewel ze zoveel mogelijk profijt wilde hebben van haar lichaamsbeweging – ze was al vijf jaar lang een enthousiast wandelaar – had ze daar sinds haar verhuizing toch moeite mee. Iedere keer wanneer ze buiten kwam, vond ze weer iets nieuws wat haar aandacht trok, iets waarvoor ze bleef staan om ernaar te kijken.

New Bern, gesticht in 1710, lag aan de oevers van de rivieren de Neuse en de Trent in het oostelijk deel van North Carolina. Het was de op een na oudste stad van de staat en het was vroeger niet alleen de hoofdstad geweest, maar ook de plaats waar het Tryon Palace stond, de residentie van de koloniale gouverneur. Het paleis was in 1798 door brand verwoest, maar in 1954 helemaal gerestaureerd, waarbij ook een van de mooiste en meest adembenemende tuincomplexen van het Zuiden was aangelegd. In de lente bloeiden overal in het park tulpen en azalea's, in de herfst de chrysanten. Sarah had een rondleiding gehad toen ze nog maar pas in de stad was. Hoewel de tuinen op dat moment niet op hun mooist waren geweest, was ze toch uit het paleis weggegaan met het vaste voornemen om daar vlak in de buurt te gaan wonen, zodat ze er iedere dag langs kon lopen.

Ze had gekozen voor een pittoresk appartement in Middle Street, een paar straten verder, midden in het centrum. Het appartement lag op de eerste verdieping en was drie huizen verwijderd van de drogisterij waar Caleb Bradham in 1898 voor het eerst *Brad's drink* op de markt had gebracht, een frisdrank die later als Pepsi-Cola

over de hele wereld bekend zou worden. Om de hoek was de episcopale kerk, die zijn deuren in 1718 voor het eerst had geopend, een statig bouwwerk van rode baksteen in de schaduw van metershoge magnolia's. Als ze haar huis uit kwam om te gaan wandelen, moest Sarah langs beide bezienswaardigheden om in Front Street te komen, met de grote, elegante oude herenhuizen die daar voor het merendeel al tweehonderd jaar stonden.

Waar ze echter de meeste bewondering voor had, was voor het feit dat de meeste huizen in de afgelopen vijftig jaar stuk voor stuk zorgvuldig waren gerestaureerd. Anders dan Williamsburg in Virginia, dat de restauratie had bekostigd uit een gift van de Rockefeller Foundation, had New Bern een beroep gedaan op zijn inwoners en niet tevergeefs. Die gemeenschapszin had haar ouders hier vier jaar geleden naartoe gelokt. Toen zij zelf afgelopen juni in de stad was komen wonen, had ze niets van New Bern af geweten.

Tijdens haar wandeling peinsde ze over het grote verschil tussen New Bern en Baltimore, Maryland, waar ze was geboren en opgegroeid en waar ze tot een paar maanden geleden altijd had gewoond. Hoewel Baltimore zelf ook een rijke historie had, was het toch in de eerste plaats een grote stad. New Bern, daarentegen, was een vrij afgelegen, zuidelijk stadje dat zich weinig tot niets scheen aan te trekken van het steeds sneller wordende levensritme in de rest van het land. Hier zwaaiden de mensen naar haar als ze op straat langs hen heen liep en elke vraag die ze stelde, leverde een lang, breed uitgemeten antwoord op, meestal doorspekt met namen en gebeurtenissen die haar niets zeiden... alsof alles en iedereen op de een of andere manier met elkaar in verband stond. Meestal vond ze dat leuk, maar af en toe werd ze er knettergek van.

Haar ouders waren hierheen verhuisd toen haar vader een baan had aangenomen als hoofd van de administratie in het Craven Regional Medical Center, het streekziekenhuis. Zodra Sarah goed en wel gescheiden was, begonnen ze pogingen te ondernemen om haar zover te krijgen dat ze hier ook kwam wonen. Maar omdat ze precies wist hoe haar moeder was, had ze zich daar een jaar lang tegen verzet. Natuurlijk hield Sarah wel van haar moeder, maar haar moeder kon soms zo... vermoeiend zijn. Bij gebrek aan een

beter woord. Maar goed, ter wille van de lieve vrede had ze uiteindelijk hun advies opgevolgd en tot dusver had ze daar gelukkig nog geen spijt van gehad. Het was precies waar ze momenteel behoefte aan had. Maar hoe charmant deze stad ook mocht zijn, ze kon zich echt niet voorstellen dat ze hier voor altijd zou blijven wonen.

Ze had eigenlijk meteen vanaf het begin begrepen dat New Bern geen stad voor vrijgezellen was. Er waren niet veel gelegenheden waar je mensen kon ontmoeten en de mensen van haar eigen leeftijd die ze inmiddels had leren kennen, waren allemaal al getrouwd en hadden een gezin. Zoals in zoveel zuidelijke steden was hier nog steeds sprake van een sociale rangorde die het stadsleven bepaalde. En omdat de meeste mensen dus getrouwd waren, was het voor een vrouw alleen moeilijk om zich daar een eigen plaatsje in te verwerven, als je er al de kans toe kreeg. Vooral voor een gescheiden vrouw die niet uit deze omgeving kwam.

Maar het was wel een ideale plaats om kinderen groot te brengen en tijdens haar wandelingen schepte Sarah er af en toe genoeg in om net te doen alsof alles anders was gelopen. Als jong meisje was ze er altijd van uitgegaan dat ze het soort leven zou krijgen waarnaar ze verlangde: getrouwd, kinderen en een huis in een buurt waar elk gezinnetje vrijdagsavonds na het werk gezellig in de tuin ging zitten. Dat was het soort leven dat ze als kind had geleid en dat ze ook als volwassene hoopte te krijgen. Maar het was anders gelopen. Dat gold voor de meeste dingen in het leven, dat had ze inmiddels wel begrepen.

Toch had ze een tijdlang gedacht dat die kans er wel degelijk in zat, zeker nadat ze Michael had leren kennen. Zij had net haar eindexamen van de pedagogische academie achter de rug en Michael had net zijn studie aan de universiteit van Georgetown voltooid. Hij kwam uit een bankiersfamilie, een van de meest vooraanstaande families in Baltimore, schatrijk en behept met een kliekgeest. Het soort familie, waarvan de leden commissariaten bekleedden bij diverse ondernemingen en de regels bepaalden van de privéclubs die in het leven waren geroepen om degenen die zij als hun minderen beschouwden buiten de deur te houden. Maar Michael scheen zich niets aan te trekken van de normen die zijn familie erop nahield

en hij was de meest begeerde vrijgezel van de stad. Als hij ergens binnenkwam, keek iedereen op. Maar wat hem zo aantrekkelijk maakte, was dat hij zich niets leek aan te trekken van wat andere mensen van hem dachten, ook al wist hij precies wat er in hun hoofd omging.

Leek was uiteraard het woord waar alles om draaide.

Sarah wist, net als al haar vrienden, natuurlijk wie hij was toen ze hem op een feestje tegen het lijf liep en ze was verrast geweest toen hij wat later op de avond even een praatje met haar kwam maken. Het klikte meteen tussen hen. Het babbeltje werd een dag later gevolgd door een wat langer gesprek bij een kopje koffie en dat leidde weer tot een etentje. Al gauw gingen ze regelmatig met elkaar uit en was ze verliefd op hem geworden. Een jaar later had Michael haar ten huwelijk gevraagd.

Haar moeder was verrukt toen ze het nieuws te horen kreeg, maar haar vader zei niet veel, alleen dat hij hoopte dat ze gelukkig zou worden. Misschien koesterde hij argwaan, maar het was ook best mogelijk dat hij gewoon oud en wijs genoeg was om te weten dat sprookjes eigenlijk niet bestaan. Wat de reden ook was, hij hield zijn mond en om eerlijk te zijn gunde Sarah zich ook geen moment tijd om na te denken over zijn voorbehoud, behalve toen Michael haar vroeg om de papieren te tekenen voor bepaalde financiële huwelijksvoorwaarden. Michael had verklaard dat zijn familie daarop stond, maar ook al had hij niet zo zijn best gedaan om zijn ouders er de schuld van te geven, in haar achterhoofd had ze toch het idee dat hij zelf ook met die voorwaarde zou zijn gekomen als zij er niet waren geweest. Desondanks tekende ze de papieren. Die avond gaven Michaels ouders een groot feest waarbij de verloving officieel bekend werd gemaakt.

Zeven maanden later waren Sarah en Michael getrouwd. Ze brachten hun huwelijksreis door in Griekenland en Turkije en toen ze weer in Baltimore terug waren, kwamen ze te wonen in een huis op nog geen twee straten van de plek waar zijn ouders woonden. Hoewel ze niet hoefde te werken ging Sarah toch lesgeven aan de tweede klas van een lagere school in het centrum. Verrassend genoeg was Michael het helemaal eens geweest met haar be-

sluit, maar dat was typerend voor de verstandhouding die er toen tussen hen bestond. In de eerste twee jaar van hun huwelijk leek alles volmaakt. Michael en zij brachten in het weekend uren in bed door, pratend en vrijend, en hij vertelde haar in vertrouwen dat hij ervan droomde om op een dag in de politiek te gaan. Ze hadden een grote vriendenkring, voornamelijk mensen die Michael zijn hele leven al had gekend, en er was altijd wel een feest waar ze naartoe moesten of er waren uitstapjes naar het platteland in de weekends. De rest van hun vrije tijd brachten ze door in Washington, DC, met museumbezoekjes, het bijwonen van theatervoorstellingen en wandelingen langs de monumenten die aan de Capitol Mall lagen. En daar, toen ze in het Lincoln Memorial stonden, zei Michael tegen Sarah dat hij nu zover was dat hij graag een gezin wilde stichten. Zodra hij dat had gezegd, was Sarah hem om zijn hals gevlogen, want ze wist dat hij haar nergens gelukkiger mee had kunnen maken.

Maar wie kan er een verklaring geven voor wat er toen gebeurde? Een paar maanden na die zalige dag in het Lincoln Memorial was Sarah nog steeds niet zwanger. Haar dokter zei dat ze zich geen zorgen moest maken, want dat gebeurde wel vaker als iemand op-hield met de pil, maar hij raadde haar aan om terug te komen als ze later dat jaar nog steeds problemen hadden.

Dat was inderdaad het geval en er werden afspraken gemaakt voor bepaalde onderzoeken. Een paar dagen later, toen de uitslag ervan bekend was, gingen ze samen naar de dokter toe. Zodra ze tegen-over hem zaten, had ze aan één blik genoeg om te weten dat er iets mis was.

Dat was het moment waarop Sarah te horen kreeg dat haar eier-stokken geen eitjes konden produceren.

Een week later kregen Sarah en Michael voor het eerst slaande ruzie. Michael was na het werk niet thuisgekomen en ze had urenlang lopen ijsberen, piekerend waarom hij niet had gebeld. Ze kon het idee niet van zich afzetten dat er iets verschrikkelijks was ge-beurd. Toen hij eindelijk thuiskwam, was zij op van de zenuwen en Michael was dronken. 'Ik ben je eigendom niet,' was het enige wat hij wilde zeggen en vanaf dat moment liepen de zaken snel uit

de hand. In de hitte van de strijd zeiden ze afschuwelijke dingen tegen elkaar. Sarah had diezelfde nacht al spijt van alles wat ze had gezegd en Michael gedroeg zich verontschuldigend. Maar daarna leek Michael afstandelijker te worden en gereserveerder. Toen ze hem dat op de man af vroeg, ontkende hij dat zijn gevoelens voor haar veranderd waren. 'Het komt wel weer in orde,' zei hij. 'We komen er wel overheen.'

In plaats daarvan werd de stand van zaken er alleen maar slechter op. In de loop van de volgende maanden maakten ze steeds vaker ruzie en ze groeiden steeds verder uit elkaar. Op een avond, toen ze voor de zoveelste keer had gezegd dat ze toch ook een kind konden adopteren, wuifde Michael dat voorstel weg met de opmerking: 'Dat zullen mijn ouders nooit accepteren.'

Sinds die avond had ze instinctief geweten dat hun huwelijk niet meer te redden was. Niet vanwege die uitspraak of vanwege het feit dat hij de kant van zijn ouders scheen te kiezen. Het was de blik op zijn gezicht... de blik waaruit ze kon opmaken dat hij kennelijk plotseling van mening was dat het haar probleem was, in plaats van hun probleem.

Nog geen week later trof ze Michael in de zitkamer, met een glas bourbon naast zich. Uit de wazige blik in zijn ogen begreep ze dat het niet zijn eerste was. Hij viel met de deur in huis: hij wilde scheiden en hij wist zeker dat ze daar begrip voor had. Toen hij uitgesproken was, kwam Sarah tot de ontdekking dat ze niet in staat was om ook maar iets te zeggen. Daar had ze trouwens ook geen zin in.

Het huwelijk was voorbij. Het had minder dan drie jaar standgehouden. Sarah was zevenentwintig.

De volgende twaalf maanden gingen in een roes voorbij. Iedereen wilde weten wat er mis was gegaan, maar dat had Sarah alleen aan haar familie verteld. 'Het ging gewoon niet,' zei ze alleen maar als iemand dat vroeg.

Omdat ze niet wist wat ze anders moest doen, bleef Sarah lesgeven. Bovendien praatte ze twee uur per week met een fantastische psychotherapeut, Sylvia. Toen Sylvia haar aanraadde om groeps therapie te gaan volgen, ging Sarah een paar keer naar zo'n bijeen-

komst toe. Ze zat voornamelijk te luisteren en ze had het idee dat het weer wat beter met haar ging. Maar als ze af en toe alleen was in haar kleine appartement en niet meer om de werkelijkheid heen kon, barstte ze in snikken uit en zat dan urenlang te huilen. Tijdens een van haar somberste periodes had ze zelfs aan zelfmoord zitten denken. Maar dat wist niemand, zelfs haar psychotherapeute en haar familie niet. Toen had ze beseft dat ze weg moest uit Baltimore om ergens anders opnieuw te beginnen. Ze moest naar een plaats waar niet zoveel pijnlijke herinneringen waren, een plaats waar ze nog nooit eerder had gewoond.

Nu, terwijl ze door de straten van New Bern wandelde, deed Sarah haar best om de draad van haar leven weer op te pakken. Het kostte af en toe nog wel wat moeite, maar niet half zoveel als in de maanden daarvoor. Haar ouders probeerden haar op hun manier te steunen. Haar vader praatte er helemaal niet over en haar moeder knipte uit alle tijdschriften artikelen over de nieuwste medische ontwikkelingen. Maar voordat hij als eerstejaars naar de universiteit van North Carolina vertrok, was haar broer Brian de enige echte redder in de nood geweest.

Zoals de meeste pubers was hij af en toe een beetje afwezig en in zichzelf gekeerd, maar hij kon heel goed luisteren. Als ze behoefte had om te praten had hij altijd voor haar klaargestaan en nu hij weg was, miste ze hem echt. Ze hadden altijd heel goed met elkaar kunnen opschieten. Ze was zijn oudere zus, dus vroeger had ze geholpen hem een schone luier om te doen en als ze de kans kreeg van haar moeder had ze hem zelfs gevoerd. Later, toen hij naar school ging, had ze hem met zijn huiswerk geholpen en eigenlijk was ze daardoor op het idee gekomen onderwijzeres te worden.

Dat was de enige beslissing waar ze nooit spijt van had gekregen. Ze hield van lesgeven en ze vond het heerlijk om met kinderen te werken. Iedere keer wanneer ze voor het eerst een nieuwe klas in liep en die dertig gezichtjes vol verwachting naar haar op zag kijken, wist ze zeker dat ze het juiste beroep had gekozen. In het begin was ze, zoals de meeste jonge onderwijzers, een echte idealist geweest: iemand die er blindelings van uitging dat ze van ieder kind respons zou krijgen zolang ze haar best maar deed. Helaas bleek dat

een onmogelijke opgave, daar was ze inmiddels wel achter. Ook al deed ze nog zo haar best, sommige kinderen wilden gewoon niets van haar weten, om redenen die niet altijd te achterhalen waren. Dat was het naarste aspect van haar werk, het enige wat haar af en toe slapeloze nachten bezorgde, maar dat weerhield haar er niet van om het telkens opnieuw te proberen.

Sarah wiste het zweet van haar voorhoofd en was blij dat het eindelijk wat koeler begon te worden. De zon stond inmiddels al laag aan de hemel en de schaduwen werden langer. Terwijl ze langs de brandweerkazerne liep, kreeg ze een knikje van de beide brandweerblieden die in tuinstoelen voor de deur zaten. Ze glimlachte. Ze had inmiddels de indruk dat er in deze stad nooit vroeg in de avond brand uitbrak. Ze had het stel inmiddels al vier maanden lang iedere dag om dezelfde tijd op precies dezelfde plek zien zitten.

New Bern.

Het drong ineens tot haar door dat haar leven op een vreemde manier veel simpeler was geworden sinds ze hier woonde. Weliswaar miste ze af en toe de drukte van het stadsleven, maar ze moest toch toegeven dat die rust ook z'n voordelen had. In de zomer had ze urenlang rondgesnuffeld in de antiekwinkeltjes in het centrum of gewoon naar de zeilboten zitten staren die achter het Sheraton afgemeerd lagen. Zelfs nu de school weer begonnen was, hoefde ze nergens haast mee te maken. Ze werkte en ze wandelde, en hoewel ze zo nu en dan bij haar ouders op bezoek ging, bracht ze de meeste avonden alleen door, luisterend naar klassieke muziek terwijl ze de leerstof zat te bewerken die ze uit Baltimore had meegebracht. Maar dat vond ze geen probleem.

Omdat ze nieuw was op de school moest er nog wel het een en ander aan haar leerschema veranderd worden. Ze had ontdekt dat veel van de leerlingen in haar klas de belangrijkste vakken nog niet zo goed onder de knie hadden als eigenlijk zou moeten en ze had het schema iets moeten terugdraaien om meer herhalingen in te passen. Het had haar niet echt verbaasd, want elke school houdt er een eigen tempo op na. Maar ze had het idee dat aan het eind van het jaar de meeste leerlingen wel op het vereiste niveau zouden zijn. Er was echter één leerling die haar grote zorgen baarde.

Jonah Ryan.

Het was best een aardig knulletje: verlegen en bescheiden, het soort kind dat je gemakkelijk over het hoofd zag. Op de eerste schooldag was hij op de achterste rij gaan zitten en had beleefd antwoord gegeven als ze iets tegen hem zei, maar in Baltimore had ze geleerd dat ze aan dat soort kinderen juist extra aandacht moest schenken. Soms had het niets te betekenen, maar het kon ook een teken zijn dat ze zich probeerden te verstoppen. Toen ze de klas had gevraagd om hun eerste werkstuk in te leveren, had ze zich voorgenomen om zijn werk zorgvuldig na te kijken. Maar dat bleek niet nodig te zijn.

Aan de hand van die opdracht – ze hadden een kort stukje moeten schrijven over iets wat ze de afgelopen zomer hadden gedaan – zou Sarah snel kunnen inschatten hoe goed de kinderen konden schrijven. De meeste opstellen vertoonden het gebruikelijke beeld van verkeerd gespelde woorden, niet afgemaakte zinnen en een slordig handschrift, maar dat van Jonah sprong er meteen uit, gewoon omdat hij niet had gedaan wat ze vroeg. Hij had boven aan het vel zijn naam gezet, maar in plaats van een opstel te schrijven had hij een tekening van zichzelf gemaakt, waarop hij in een bootje zat te vissen. Toen ze hem vroeg waarop hij niet had gedaan wat ze hem had opgedragen, had Jonah uitgelegd dat hij van mevrouw Hayes altijd tekeningen had mogen maken ‘omdat ik niet zo goed kan schrijven’.

In haar hoofd begon meteen een alarmbelletje te rinkelen. Ze had geglimlacht en zich gebukt om hem beter aan te kunnen kijken. ‘Kun je me dat laten zien?’ had ze gevraagd. Het duurde even, maar toen had Jonah met tegenzin geknikt.

Terwijl de andere leerlingen aan iets nieuws begonnen, was Sarah naast Jonah gaan zitten. Hij had zijn uiterste best gedaan, maar ze had al snel begrepen dat het zinloos was. Jonah kon niet schrijven. Later die dag was ze erachter gekomen dat hij ook nauwelijks kon lezen. Met rekenen ging het al niet veel beter. Als ze alleen aan de hand van zijn prestaties had moeten raden in welke klas hij zat, zou ze gedacht hebben dat Jonah nog maar net aan de lagere school was begonnen.

Haar eerste gedachte was dat Jonah een leerprobleem had: dyslexie bijvoorbeeld. Maar nadat ze hem een week had meegemaakt geloofde ze dat niet meer. Hij verwisselde de letters of de woorden niet en als ze hem iets vertelde, begreep hij dat prima. Zodra ze hem iets had voorgedaan, deed hij het vanaf dat moment meestal verder goed. Volgens haar werden zijn moeilijkheden veroorzaakt door het feit dat hij gewoon nooit zijn taken had hoeven te maken, omdat zijn onderwijzers hem daar niet toe hadden gedwongen.

Toen ze het probleem aan een paar andere onderwijzers voorlegde, kreeg ze het verhaal over Jonahs moeder te horen, maar hoewel ze daar best begrip voor kon opbrengen wist ze ook dat niemand er belang bij had – en zeker Jonah niet – om hem maar gewoon aan zijn lot over te laten, zoals zijn vorige onderwijzers hadden gedaan. Tegelijkertijd kon ze Jonah niet alle aandacht geven die hij nodig had, vanwege de andere leerlingen in de klas. Uiteindelijk besloot ze een afspraak te maken met zijn vader om hem te vertellen wat ze had ontdekt, in de hoop dat ze er samen een oplossing voor zouden kunnen vinden.

Ze wist al het een en ander van Miles Ryan af.

Niet veel, maar het was wel tot haar doorgedrongen dat de meeste mensen hem graag mochten en respect voor hem hadden en vooral dat hij ontzettend veel van zijn zoon hield. Dat was mooi. Zelfs in de korte tijd dat ze voor de klas had gestaan, had ze al genoeg ouders ontmoet die niets om hun kinderen leken te geven en die hen eerder als een last dan als een zegen beschouwden. En ze had ook ouders ontmoet die ervan overtuigd waren dat hun kind nooit iets fout deed. Met dat soort mensen kon je geen kant op. Maar uit wat haar was verteld, kon ze opmaken dat Miles Ryan niet zo was.

Op de volgende hoek bleef Sarah eindelijk staan en ze wachtte tot er een paar auto's gepasseerd waren. Ze stak over, wuifde naar de man die in de drogisterij achter de toonbank stond en pakte haar post op voordat ze de trap op liep naar haar appartement. Nadat ze de deur had opengemaakt, keek ze de post snel door en legde ze de hele stapel op het tafeltje naast de deur.

In de keuken schonk ze een glaasje ijswater in en liep met het

glas naar haar slaapkamer. Ze stond zich al uit te kleden en haar kleren in de wasmand te gooien, zich verheugend op een koude douche, toen ze ineens het knipperende lichtje op haar antwoordapparaat zag. Ze drukte op de knop om het bandje af te spelen en hoorde de stem van haar moeder die tegen Sarah zei dat ze het leuk zou vinden als ze even langskwam. Als ze tenminste niets anders te doen had. Zoals gewoonlijk klonk haar stem een tikje bezorgd.

Op het nachtkastje stond naast het antwoordapparaat een foto van Sarahs familie, met Maureen en Larry in het midden, geflankeerd door Sarah en Brian. Het apparaat produceerde een klik en begon aan de tweede boodschap, alweer van haar moeder: 'O, ik had gedacht dat je nu wel thuis zou zijn,' begon ze. 'Ik hoop dat alles in orde is...'

Zou ze gaan of niet? Had ze daar wel zin in?

Ach, waarom ook niet, besloot ze uiteindelijk. Ik heb toch niets anders te doen.

Miles Ryan reed over Madame Moore's Lane, een smalle, kronkelende weg die via zowel de Trent als Brices Creep vanuit het centrum van New Bern naar Pollocksville liep, een gehucht dat een kilometer of achttien verder naar het zuiden lag. De weg, die oorspronkelijk was vernoemd naar de vrouw die vroeger aan het hoofd stond van een van de beroemdste bordelen in North Carolina, voerde langs het voormalige landhuis en de begraafplaats van Richard Dobbs Spaight, een zuidelijke held die de Onafhankelijkheidsverklaring mede ondertekend had. Tijdens de Burgeroorlog hadden de soldaten van de Unie zijn lichaam opgegraven en zijn schedel op een ijzeren hek geprikt, als waarschuwing voor de bevolking om geen weerstand te bieden tegen de bezetting. Als klein jongetje had Miles zich naar aanleiding van dat verhaal nooit in de buurt van het huis durven vertonen.

Hoewel de weg waarover hij reed door een mooi landschap liep en nogal afgelegen lag, konden kinderen er beter uit de buurt blijven. Zware, met boomstammen geladen vrachtauto's denderden er dag en nacht overheen en de chauffeurs hadden de neiging om de bochten te onderschatten. Als huiseigenaar in een van de wijken in

de buurt van de weg had Miles jarenlang geprobeerd om de maximumsnelheid lager te krijgen.

Met uitzondering van Missy had niemand naar hem willen luisteren.

Deze weg deed hem altijd aan haar denken.

Miles pakte weer een sigaret, stak die op en draaide het raampje omlaag. Terwijl de warme lucht door de auto waaide, zag hij in gedachten kiekjes van het leven dat ze samen hadden geleid. Maar zoals altijd brachten die beelden hem onverbiddeijk bij hun laatste dag samen.

Ironisch genoeg was hij vrijwel de hele dag, een zondag, weg geweest. Miles was met Charlie Curtis gaan vissen. Hij was al vroeg in de ochtend van huis gegaan en hoewel hij net als Charlie later die dag thuiskwam met een portie mahi-mahi had zijn vrouw zich daar niet door laten verzoenen. Missy, met haar gezicht vol vegen tuinaarde, had haar handen in haar zij gezet en hem bij zijn thuiskomst woedend aangekeken. Ze had helemaal niets gezegd, maar dat was ook niet nodig geweest. Haar blik sprak boekdelen.

De volgende dag zouden haar broer en schoonzuster uit Atlanta bij hen op bezoek komen en ze had zich uitgesloofd om het huis op orde te brengen voor de logés. Jonah lag met griep in bed en dat maakte het nog erger, omdat ze ook voor hem had moeten zorgen. Maar dat was niet de reden waarom ze zo boos was. Die reden was Miles zelf.

Ze had weliswaar gezegd dat ze het niet erg zou vinden als Miles ging vissen, maar ze had hem ook gevraagd om dan eerst zaterdag de tuin klaar te maken, zodat ze dat niet zelf hoefde te doen. Maar vanwege zijn werk was hij daar niet aan toegekomen en in plaats van Charlie te bellen en zich te verontschuldigen had Miles verkozen om zondag toch weg te gaan. Charlie had hem daar de hele dag mee geplaagd – ‘dat wordt slapen op de bank vannacht’ – en Miles wist best dat Charlie waarschijnlijk gelijk had. Maar er was een hemelsbreed verschil tussen werken in de tuin en vissen en Miles wist gewoon heel zeker dat Missy’s broer noch zijn vrouw zich ook maar iets zou aantrekken van het feit dat er wat onkruid in de tuin stond.

Trouwens, had hij zichzelf voorgehouden, dat kon ook nog best als hij weer thuis was. En dat was hij ook vast van plan geweest. Het was niet de bedoeling geweest dat hij de hele dag weg zou blijven, maar zoals zo vaak gebeurt met vistochtjes: het een leidde tot het ander en hij had helemaal niet meer op de tijd gelet. Maar toch had hij van tevoren bedacht wat hij zou zeggen: *Maak je niet druk; ik zorg wel dat het voor elkaar komt, ook al kost het me de hele avond en moet er een zaklantaarn aan te pas komen.* Het zou misschien ook wel gewerkt hebben, als hij haar had verteld wat hij van plan was, voordat hij die ochtend het bed uit was geglipt. Maar dat had hij niet gedaan en toen hij thuiskwam, had ze er het grootste gedeelte van het werk al op zitten. Het gazon was gemaaid, het pad was afgestoken en ze had om de brievenbus viooltjes geplant. Ze moest uren aan het werk zijn geweest en om te beweren dat ze boos was, was nog maar zwak uitgedrukt. Zelfs woedend was geen goede omschrijving. Het ging nog een stuk verder, het was zoiets als het verschil tussen een brandende lucifer en een ziedende bosbrand, en dat had hij heel goed door. Hij had die blik vaker gezien in de jaren dat ze getrouwd waren, maar hooguit een paar keer. Hij slikte en dacht: vooruit met de geit.

‘Hoi, schat,’ zei hij schaaftig. ‘Het spijt me dat ik zo laat ben. We hebben de tijd een beetje uit het oog verloren.’ Hij wilde net aan zijn toespraakje beginnen, toen Missy zich omdraaide en hem over haar schouder toewierp: ‘Ik ga een eindje hardlopen. Jij kunt dit toch wel afmaken, hè?’ Ze had net op het punt gestaan om het gras van het pad en de oprit te blazen en de blower lag al op het grasveld.

Miles was zo verstandig om zijn mond te houden.

Nadat ze naar binnen was gegaan om zich om te kleden, pakte Miles de koelbox uit de kofferbak van zijn auto en bracht die naar de keuken. Hij was nog bezig de mahi-mahi in de koelkast te leggen toen Missy de slaapkamer uit kwam.

‘Ik leg alleen even de vis weg...’ begon hij en Missy’s gezicht werd strak.

‘Wat zou je ervan zeggen als je eens deed wat ik je heb gevraagd?’

‘Dat ga ik ook doen... maar laat me eerst dit even afmaken, anders bederft het.’

Missy sloeg haar ogen ten hemel. ‘Ach, laat maar zitten. Ik doe het wel als ik terugkom.’

De toon van een martelaar. Daar kon Miles absoluut niet tegen. ‘Ik doe het heus wel,’ zei hij. ‘Dat heb ik toch gezegd?’

‘Je hebt ook gezegd dat je het gras zou maaien voordat je ging vissen.’

Hij had gewoon zijn kiezen op elkaar moeten houden. Ja, hij was gaan vissen in plaats van karweitjes thuis op te knappen; ja, hij had haar in de steek gelaten. Maar alles bij elkaar was het toch ook weer niet zó belangrijk? Het ging per slot van rekening alleen maar om haar broer en haar schoonzuster. De president kwam niet op bezoek. Ze hoefde zich echt niet zo onredelijk op te stellen.

Ja, hij had zijn mond moeten houden. Dat zou veel verstandiger zijn geweest; dat kon hij wel opmaken uit de manier waarop ze hem aankeek toen hij zijn zegje had gedaan. Toen ze de deur achter zich dichtsloeg, kon Miles het raam in de sponningen horen rammelen.

Ze was nog maar net weg, toen hij al wist dat hij geen gelijk had en hij had spijt van zijn gedrag. Hij had zich als een klootzak gedragen en ze had het volste recht hem dat onder de neus te wrijven.

Maar hij zou nooit de kans krijgen om te zeggen dat het hem speet.

‘Dus je rookt nog steeds, hè?’

Charlie Curtis, de sheriff van het district, keek zijn vriend over de tafel aan toen Miles tegenover hem ging zitten.

‘Ik rook niet,’ zei Miles meteen.

Charlie stak zijn handen op. ‘Ik weet het, ik weet het... dat heb je al eerder tegen me gezegd. Hoor eens, ik vind het best als jij jezelf voor de gek wilt houden. Maar ondertussen zal ik er toch voor zorgen dat er geen asbak meer te bekennen is als jij langskomt.’

Miles schoot in de lach. Charlie was een van de weinige mensen in de stad die hem nog op precies dezelfde manier behandelde. Ze waren al jaren met elkaar bevriend. Charlie was degene die Miles had aangeraden om hulpsheriff te worden en hij had Miles direct na

zijn opleiding onder zijn hoede genomen. Hij was een stuk ouder – volgend jaar maart werd hij vijftien – en zijn haar was doorspekt met grijs. De afgelopen paar jaar was hij zeker vijftien pond aangekomen en al die pondjes zaten rond zijn middel. Hij was niet het type sheriff door wie mensen meteen op het eerste gezicht geïntimideerd raakten, maar hij was opmerkzaam en vlijtig en op de een of andere manier kreeg hij altijd de antwoorden die hij nodig had.

‘Dan kom ik gewoon niet meer langs,’ zei Miles. ‘Tenzij jij ophoudt met dat soort belachelijke beschuldigingen.’

Ze zaten aan een hoektafeltje en de serveerster, die er gekweld uitzag door de lunchdrukte, zette onderweg naar het volgende tafeltje een kan ijsthee en twee glazen met ijsblokjes voor hun neus. Miles schonk de glazen vol thee en duwde dat van Charlie naar hem toe.

‘Brenda zal teleurgesteld zijn,’ zei Charlie. ‘Je weet toch dat ze last krijgt van afkickverschijnselen als je niet af en toe met Jonah langskomt.’ Hij nam een slokje thee. ‘En verheug je je al op de afspraak die je vandaag met Sarah hebt?’

Miles keek op. ‘Met wie?’

‘De onderwijzeres van Jonah.’

‘Heb je dat van je vrouw gehoord?’

Charlie schonk hem een hautain glimlachje. Brenda was secretaresse van het hoofd van de school en ze wist kennelijk altijd precies wat er gaande was. ‘Uiteraard.’

‘Hoe noemde je haar ook alweer?’

‘Brenda,’ antwoordde Charlie ernstig.

Miles keek hem alleen even aan en Charlie deed net alsof hem plotseling een licht opging. ‘O... de onderwijzeres, bedoel je? Sarah. Sarah Andrews.’

Miles nam een slok. ‘Is ze een goeie onderwijzeres?’ vroeg hij.

‘Ik denk het wel. Brenda zegt dat ze fantastisch is en dat de kinderen dol op haar zijn, maar Brenda vindt iedereen fantastisch.’ Hij zweeg even en boog zich voorover alsof hij een geheimpje ging vertellen. ‘Maar ze heeft ook gezegd dat Sarah heel aantrekkelijk is. Echt een stuk, als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Wat heeft dat ermee te maken?’

‘Ze zei ook dat ze ongetrouwd is.’

‘En?’

‘Niks en.’ Charlie scheurde een suikerzakje open en gooide de inhoud in zijn al gezoete thee. Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik geef alleen maar door wat Brenda heeft gezegd.’

‘Nou, da’s mooi,’ zei Miles. ‘Dat stel ik bijzonder op prijs. Ik weet niet hoe ik de dag door gekomen zou zijn zonder te weten wat Brenda ervan vindt.’

‘O, hou je gedeisd, Miles. Je weet toch dat ze altijd voor je op zoek is.’

‘Zeg maar tegen haar dat ik best tevreden ben.’

‘Verrek, dat weet ik ook wel. Maar Brenda maakt zich zorgen om je. Ze weet ook dat je rookt, zie je.’

‘Blijven we nou voortdurend op mij zitten vitten, of had je me nog over iets anders willen spreken?’

‘Eerlijk gezegd, ja. Maar ik moest je eerst in de juiste stemming zien te krijgen, anders ontplof je nog.’

‘Waar heb je het over?’

Op hetzelfde moment dat hij dat vroeg, zette de serveerster twee borden neer met gegrild vlees, koolsla en hush puppies, gefrituurde maïsbolletjes, hun gebruikelijke menu, en Charlie greep die gelegenheid meteen aan om zijn gedachten te ordenen. Hij sprenkelde nog wat azijn over het vlees en strooide peper over de sla. Toen hij tot de conclusie was gekomen dat hij toch niet zou kunnen vermijden dat zijn nieuws insloeg als een bom, kwam hij ermee voor de dag.

‘Harvey Wellman heeft besloten de aanklacht tegen Otis Timson te laten vallen.’

Harvey Wellman was de officier van justitie in Craven County. Hij had Charlie die ochtend op de hoogte gebracht en aangeboden het zelf aan Miles te vertellen, maar Charlie was tot de conclusie gekomen dat het waarschijnlijk beter zou zijn als hij dat deed.

Miles keek op. ‘Wat?’

‘Hij kon de zaak niet hard maken. Beek Swanson heeft plotseling last gekregen van geheugenverlies en herinnert zich niet meer wat er is gebeurd.’

‘Maar ik was er zelf bij...’

‘Je verscheen pas op het toneel toen het al gebeurd was. Je hebt het niet gezien.’

‘Ik heb het bloed toch gezien. Ik heb die kapotte stoel en tafel zelf midden in de bar zien staan. En de mensen die eromheen stonden.’

‘Dat weet ik ook wel. Maar Harvey kon geen kant op. Beek hield bij hoog en bij laag vol dat hij gewoon gevallen is en dat Otis hem met geen vinger heeft aangeraakt. Hij zei dat hij die avond volkomen in de war was, maar nu zijn hoofd inmiddels is opgeklaard staat alles hem weer helder voor de geest.’

Miles had plotseling geen trek meer en schoof zijn bord aan de kant. ‘Als ik daar nog eens naartoe ga, vind ik vast en zeker wel iemand die heeft gezien wat er is gebeurd.’

Charlie schudde zijn hoofd. ‘Ik weet dat je je groen en geel erger, maar wat zouden we daarmee opschieten? Je weet hoeveel broers van Otis er die avond bij waren. Die zouden ook allemaal zeggen dat er niets aan de hand was... en wie weet, misschien hebben zij het wel gedaan. Zonder de getuigenis van Beek heeft Harvey toch geen been om op te staan? Trouwens, je kent Otis. Geef hem nou maar de tijd, dan zal hij wel weer iets anders uitvreten.’

‘Daar maak ik me juist zorgen over.’

Miles en Otis Timson kenden elkaar al veel langer dan vandaag. De vete was begonnen toen Miles acht jaar geleden hulpsheriff was geworden. Hij had Clyde Timson, de vader van Otis, gearresteerd wegens mishandeling nadat hij zijn vrouw door de hordeur van hun woonwagen had gegooid. Het gevolg was dat Clyde een tijdje achter tralies had gezeten – weliswaar niet zo lang als hij verdiende – en in de loop der jaren waren vijf van zijn zoons ook in de gevangenis beland wegens misdaden die varieerden van de handel in drugs tot mishandeling en autodiefstal.

Wat Miles betreft, vormde Otis het grootste gevaar, gewoon omdat hij de slimste was.

Miles vermoedde dat Otis meer was dan een kruimeldief zoals de rest van zijn familie. Om te beginnen zag hij er niet zo uit. In tegenstelling tot zijn broers had hij geen zwak voor tatoeages en liet

hij zijn haar regelmatig knippen. Hij werkte zelfs af en toe, voornamelijk als arbeider. Hij zag er niet uit als een misdadiger, maar uiterlijk bedriegt. Zijn naam werd af en toe in verband gebracht met diverse misdaden en de mensen in de stad gingen meestal uit van de veronderstelling dat hij degene was die de aanvoer van drugs in het district verzorgde, hoewel Miles dat op geen enkele manier kon bewijzen. Tot grote ergernis van Miles liep elke huiszoeking die ze bij hem deden op niets uit.

En Otis koesterde ook wrok tegen hem.

Dat was pas na de geboorte van Jonah goed tot hem doorgedrongen. Hij had drie broers van Otis gearresteerd toen er bij hun familieëunie heibel was uitgebroken. Een week later zat Missy met de vier maanden oude Jonah in haar armen in de zitkamer, toen er een steen door het raam vloog. Ze werden bijna geraakt en een glasherfje had een snee in Jonahs wang veroorzaakt. Hoewel hij dat niet kon bewijzen wist Miles dat Otis daar op de een of andere manier verantwoordelijk voor was geweest en Miles was samen met drie andere hulpsheriffs met getrokken pistool het Timsonkamp binnengewandeld – een verzameling krakkemikkige woonwagens die aan de rand van de stad in een halve cirkel stond opgesteld. De Timsons waren rustig naar buiten gekomen en hadden zonder iets te zeggen hun handen uitgestoken om geboeid en weggeleid te worden.

Uiteindelijk werd er wegens gebrek aan bewijs geen aanklacht ingediend. Miles was ziedend en toen de Timsons vrijgelaten werden, had hij Harvey Wellman op de stoep van zijn kantoor ter verantwoording geroepen. Er ontstond een woordenwisseling en ze gingen zelfs bijna op de vuist, voor Miles uiteindelijk werd weggeleid.

In de jaren daarna gebeurden nog meer dingen: schoten die vlakbij werden afgevuurd, een geheimzinnig brandje in de garage van Miles... dingen die op het eerste gezicht puberaal kattenkwaad leken. Maar omdat er geen getuigen waren, was Miles opnieuw machteloos. Sinds de dood van Missy was het naar verhouding vrij rustig gebleven.

Tot die laatste arrestatie.

Charlie keek op van zijn bord. Zijn gezicht stond ernstig. ‘Luister goed, jij en ik weten allebei dat hij zo schuldig is als de pest, maar haal het niet in je hoofd om dit in je eentje aan te gaan pakken. Je wilt toch niet dat dit weer net zo uit de hand loopt als de vorige keer. Je moet nu in de eerste plaats aan Jonah denken en je bent niet altijd thuis om op hem te passen.’

Miles keek uit het raam terwijl Charlie door praatte.

‘Luister nou eens, hij zal heus wel weer een stomme streek uithalen en als we ook maar één been hebben om op te staan, ben ik de eerste die hem aan zal pakken. Dat weet je best. Maar ga nou geen moeilijkheden zoeken... het is een rotvent. Dus blijf bij hem uit de buurt.’

Miles gaf nog steeds geen antwoord.

‘Je laat het rusten, begrepen?’ Charlie sprak nu niet langer alleen als vriend van Miles maar ook als zijn baas.

‘Waarom vertel je me dit allemaal?’

‘Dat heb ik al gezegd.’

Miles keek Charlie onderzoekend aan. ‘Maar er is nog iets, hè?’

Charlie bleef Miles even strak in de ogen kijken. ‘Nou... Otis beweert dat jij hem een beetje al te ruw hebt aangepakt toen je hem arresteerde en hij heeft een aanklacht ingediend...’

Miles liet zijn hand met zo’n klap op de tafel terecht komen dat het geluid door het hele restaurant weerkaatste. De mensen aan het tafeltje naast hen schrokken op en keken naar hen om, maar dat merkte Miles niet eens.

‘Dat is kolder...’

Charlie hief zijn handen op om hem tot bedaren te brengen. ‘Verrek, dat weet ik best en dat heb ik ook tegen Harvey gezegd. En Harvey is ook niet van plan om er iets mee te doen. Maar jullie zijn niet bepaald de beste maatjes en hij weet hoe je bent als je opgewonden raakt. Ook al is hij niet van plan om je voor de rechter te dagen, hij heeft wel het idee dat Otis de waarheid sprak en hij heeft gezegd dat ik je moest vertellen dat je je koest moet houden.’

‘En wat moet ik dan doen als ik zie dat Otis een misdaad begaat? De andere kant op kijken?’

‘Verrek, nee... doe niet zo stom. Dan zou je van mij de wind van

voren krijgen. Je moet gewoon een tijdje uit de buurt blijven, tot dit is overgewaaid. Tenzij je geen andere keus hebt. En dat zeg ik alleen maar voor je eigen bestwil, begrepen?’

Het duurde even voordat Miles een zucht slaakte. ‘Prima,’ antwoordde hij.

Maar terwijl hij dat zei, wist hij al dat Otis en hij nog niet van elkaar af waren.